

זהר הקדוש

עם ביאור
הפטר והפסוק

פרשת מטו"מ • ענייני אהבה ויראה

הדק לצדדים, ומקיימים זאת **בְּחִילוֹ וְרַחֲמוֹ** - ביראה ואהבה, ועל ידי זה ממשיכין מוחין מאבא ואימא לזו"ן **אֲתָמֵר בְּהוֹן** - נאמר בהם 'לא תקח האם על הַבָּנִים' כי בזכות מצות מילה שכינה שורה עליהם ואינה מסתלקת מעליהם, **וְאִם לֹא** - ואם אין מקיימים מילה כראוי אזי נאמר 'שֶׁלַח תְּשַׁלַּח אֶת הָאֵם' כי גורמים ח"ו ב' שילוחים, של אימא עילאה ושל המלכות שכינתא תתאה וכו"ל.

ועוד מצווה שתלויים בה יחודי זו"ן ואו"א.
בְּזִמְנָא דְּמִתְיַחֲדִין בְּזוּגְיָהוֹן - בזמן שישראל מתייחדים עם בת זוגם **בְּקִדּוּשֵׁי וְשִׁבְעַ בְּרַכָּאן** - בקידושין ושבע ברכות **דְּאֵינּוּן יְחֻדָּא דְּלָהוֹן** - שהם יחודם של זו"ן, כי חתן וכלה סוד ו"ה שבשם ועל ידי יחודם מעוררים לעילא יחוד קוב"ה ושכינתיה **בְּקִדּוּשָׁה וּבְבִרְכָתָא** - בקדושה שמצד אבא סוד חכמה שנקראת קודש, ובברכה מצד אימא סוד ברכה שממנה הברכות, והיינו מעוררים יחוד אבא ואימא להמשיך מוחין לזו"ן, ונמצא שמייחדים ד' אותיות הוי"ה, **אֲתָמֵר בְּהוֹן** - אזי נאמר בהם 'לא תקח האם על הַבָּנִים' כי זוכים והשכינה שורה עליהם, **וְאִם לֹא** - ואם אינם מתייחדים בקידושין ובשבע ברכות, אזי מתקיים ח"ו 'שֶׁלַח תְּשַׁלַּח' וכנ" הרומז לב' שילוחין, של אימא עילאה ושל המלכות סוד ב' ההי"ן דהוי"ה, וכו"ל.

וְאֵינּוּן יִשְׂרָאֵל בְּגִלּוּתָא בְּרִשׁוּתָא אַחְרָא - וישראל הם בגלות ברשות אחרת, וסיבת הגלות היא, **דְּכַד לֹא מִתְיַחֲדִין בְּזוּגְיָהוֹן בְּקִדּוּשֵׁי וְשִׁבְעַ בְּרַכָּאן** - כי כאשר לא מתייחדים בבת זוגם על ידי קידושין ושבע ברכות **דְּאֵינּוּן יְחֻדָּא דְּלָהוֹן** - שעל ידי כן מעוררים יחוד עליון דזו"ן **בְּקִדּוּשָׁה וּבְבִרְכָה** - בב' בחינות 'ברכה' ו'קדושה' שהם קידושין ושבע ברכות הרומזים ליחוד אבא ואימא אשר בו תלוי יחוד זו"ן, ועל ידי כן נשלמים ג' בחינות יב"ק - יחוד ברכה קדושה, ואולם כשאין עושים כן אזי מתהפכים כל אלו הג' בחינות ושורים עליהם להיפך, כי **בְּאֲתֵר דְּקִדּוּשָׁה שְׂרָיָא עֲלֵיהוּ מְסַאבָּא** - במקום קדושה שורה עליהם טומאה **וּבְאֲתֵר דְּבִרְכָה שְׂרָיָא עֲלֵיהוּ לְטוּמָא** - ובמקום ברכה שורה עליהם קללה **וּבְאֲתֵר דְּיְחֻדָּא שְׂרָיָא עֲלֵיהוּ פְּרוּדָא** - ובמקום יחוד שורה עליהם פירוד.

וְדָא גְרִים גְּלוּתָא לְשִׁכְיָנְתָא - וכל העניינים הנזכרים, כאשר ישראל אינם מקיימים אותם כראוי זה גורם גלות לשכינה, **דְּאֲתֵתְרַכַת מֵאֲתֵרָא** - שמתגרשת ומסתלקת ממקומה **וּמִקְנָהָ דְּאֵיהִי יְרוּשָׁלַם** - ומקנה שלה היא ירושלים **הַדָּא הוּא דְּכַתִּיב** - זהו שכתוב (ישעיה נ א) 'וּבְפִשְׁעֵיכֶם שֶׁלַּחַתְּ אֶת הַשְּׂכִינָה מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְגִירוּשָׁתָא בְּכַתּוּב' **שֶׁלַּח תְּשַׁלַּח' וְהֵינּוּ חַד מִבֵּית רֵאשׁוֹן** - שילוח אחד מבית ראשון, שאז השתלחה אימא עילאה מאבא בסוד הפסקת יחוד הפנימי דאבא ואימא שעל ידו ממשיכים נשמות חדשות, **וְחַד מִבֵּית שְׁנִי** - ושילוח אחד מבית שני, שהוא שילוחה של המלכות נוקבא דז"א שנפלה וירדה ובטל יחוד זו"ן.

במאמר זה יפרש כי בפסוק 'שלח תשלח את האם' (דברים כב ז) נרמזה הסתלקות השכינה ח"ו כאשר אין ראויים לכך. ובדרושים דלקמן יתבאר כמה עניינים שבקדושה שקיימים כראוי ביראה ואהבה גורם השראת השכינה וביטולם ח"ו יגרום לסילוקה, והם. עסק התורה שבכתב ובעל פה, שמירת שבת בזכור ושמור, תפילין דראש וידי, מצוות מילה ונישואין על ידי קידושין כדת משה וישראל.

בְּזִמְנָא דְּיִשְׂרָאֵל מְשַׁתְּדִלִין בְּאוּרֵייתָא דְּכַתְּבַב - שבשעה שישראל עוסקים בתורה שבכתב שהיא בז"א סוד ו' דהוי"ה, **וּבְאוּרֵייתָא דְּבַעַל פֶּה** - ובתורה שבעל פה שהיא מלכות סוד אות ה', ולימודם הוא **בְּרַחֲמוֹ וְדַחֲלוֹ** - באהבה ויראה שהם בחינות אבא ואימא סוד אותיות י"ה, אז **אֲתָמֵר בְּהוֹן** - נאמר בהם 'לא תקח האם על הַבָּנִים' - שלא תילקח ותסתלק מעליהם השראת השכינה, כי מאחר שגורמים יחוד זו"ן ואבא ואימא ומחברים ד' אותיות הוי"ה בשלמות, זוכים שהשכינה שורה עליהם בקביעות, **וּבְזִמְנָא דְּלֹא מְשַׁתְּדִלִין בְּהוֹן בְּרַחֲמוֹ וְדַחֲלוֹ** - ובזמן שאינם עוסקים בתורה שבכתב ושיבעל פה באהבה ויראה **אֲתָמֵר בְּהוֹן** - נאמר בהם (שם פסוק ו) 'שֶׁלַח תְּשַׁלַּח אֶת הָאֵם' כי מפרידים ד' אותיות ה' וגורמים הסתלקות השכינה ח"ו.

בְּזִמְנָא דְּיִשְׂרָאֵל נִטְרִין שְׁבַתָּא בְּזִכּוֹר וְשִׁמּוֹר - בשעה שישראל שומרים את השבת בזכור - בקידוש והבדלה, ובשמור - בשמירה מחילול שבת, ובכל דיני השבת במצוות עשה ולא תעשה, ומקיימים כל זאת **בְּדַחֲלוֹ וְרַחֲמוֹ** - ביראה ואהבה שהם סוד אבא ואימא, אזי ממשיכים על ידי זה מוחין מאבא ואימא לזו"ן ואזי **אֲתָמֵר בְּהוֹן** - נאמר בהם 'לא תקח האם על הַבָּנִים' אלא השכינה שורה עליהם, **וְאִם לֹא** ואם אינם שומרים כראוי **כַּתִּיב בְּהוֹן** - כתוב בהם 'שֶׁלַח תְּשַׁלַּח את האם' וגו', היינו **תְּרִין תְּרוּכִין** - שני שילוחים וגירושים, גירוש אחד של אימא עילאה הנפרדת ומשתלחת מאבא, שזה מחמת שאין שומרים השבת ביראה ואהבה שעל ידי כן נעשה פירוד באותיות י"ה סוד אבא ואימא, וגירוש שני של המלכות אימא תתאה הנפרדת ומשתלחת מז"א בעלה, וזה כאשר אין שומרים השבת ב'זכור ושמור' שעל ידי כן נעשה פירוד באותיות ו"ה, שהם זו"ן, ח"ו.

ובאותו האופן **בְּזִמְנָא דְּיִשְׂרָאֵל מִיַּחֲדִין לְקִדּוּשָׁא בְּרִיף הוּא בְּתַפְלִין דִּידִי וּבְתַפְלִין דְּרֵאשׁוֹ** - בשעה שישראל מייחדים קוב"ה ושכינתיה שהם זו"ן על ידי הנחת תפילין של יד שהיא המלכות, ותפילין של ראש שהוא לסוד ז"א, **בְּדַחֲלוֹ וְרַחֲמוֹ** - ביראה ואהבה שהם סוד אבא ואימא אותיות י"ה, **אֲתָמֵר בְּהוֹן** - נאמר בהם 'לא תקח האם על הַבָּנִים' כי השכינה שורה עליהם ומסתלקת מהם, ואם אינם מקיימים מצוות תפילין כראוי נאמר בהם 'שֶׁלַח תְּשַׁלַּח' כנגד שני שילוחים וגירושים של אימא עילאה ותתאה, וכו"ל.

ובאותו האופן **בְּזִמְנָא דְּמִקְיָיִמִין** - בשעה שמקיימים **מִצְוַת בְּרִית מִלְּחָה וְאֲעַבְרֵן מִנִּייהו עֲרָלָה וְעַבְדִּין פְּרִיעָה** - ומעבירים מעליהם הערלה על ידי שכורתים לגמרי עור הערלה ועושים פריעה על ידי שמסירים ומסלקים העור

בְּזִמְנָא דְּיִשְׂרָאֵל מְשַׁתְּדִלִין בְּאוּרֵייתָא דְּכַתְּבַב וּבְאוּרֵייתָא דְּבַעַל פֶּה, בְּרַחֲמוֹ וְדַחֲלוֹ, אֲתָמֵר בְּהוֹן (דברים כב ו) 'לא תקח האם על הַבָּנִים', **וּבְזִמְנָא דְּלֹא מְשַׁתְּדִלִין בְּהוֹן בְּרַחֲמוֹ וְדַחֲלוֹ, אֲתָמֵר בְּהוֹן** (שם פסוק ז) 'שֶׁלַח תְּשַׁלַּח אֶת הָאֵם'.

בְּזִמְנָא דְּיִשְׂרָאֵל נִטְרִין שְׁבַתָּא בְּזִכּוֹר וְשִׁמּוֹר בְּדַחֲלוֹ וְרַחֲמוֹ, אֲתָמֵר בְּהוֹן 'לא תקח האם על הַבָּנִים', **וְאִם לֹא בְּתִיב בְּהוֹן** 'שֶׁלַח תְּשַׁלַּח' וגו', **תְּרִין תְּרוּכִין**.

וּבְזִמְנָא דְּיִשְׂרָאֵל מִיַּחֲדִין לְקִדּוּשָׁא בְּרִיף הוּא בְּתַפְלִין דִּידִי וּבְתַפְלִין דְּרֵאשׁוֹ בְּדַחֲלוֹ וְרַחֲמוֹ, אֲתָמֵר בְּהוֹן 'לא תקח האם על הַבָּנִים', **וְאִם לֹא** 'שֶׁלַח תְּשַׁלַּח'.

וּבְזִמְנָא דְּמִקְיָיִמִין מִצְוַת בְּרִית מִלְּחָה וְאֲעַבְרֵן מִנִּייהו עֲרָלָה, וְעַבְדִּין פְּרִיעָה, בְּדַחֲלוֹ וְרַחֲמוֹ, אֲתָמֵר בְּהוֹן 'לא תקח האם על הַבָּנִים', **וְאִם לֹא** 'שֶׁלַח תְּשַׁלַּח את האם'.

בְּזִמְנָא דְּמִתְיַחֲדִין בְּזוּגְיָהוֹן בְּקִדּוּשֵׁי וְשִׁבְעַ בְּרַכָּאן, דְּאֵינּוּן יְחֻדָּא דְּלָהוֹן בְּקִדּוּשָׁה וּבְבִרְכָתָא, אֲתָמֵר בְּהוֹן 'לא תקח האם על הַבָּנִים', **וְאִם לֹא** 'שֶׁלַח תְּשַׁלַּח' וכו'.

וְאֵינּוּן יִשְׂרָאֵל בְּגִלּוּתָא בְּרִשׁוּתָא אַחְרָא, דְּכַד לֹא מִתְיַחֲדִין בְּזוּגְיָהוֹן בְּקִדּוּשֵׁי וְשִׁבְעַ בְּרַכָּאן, דְּאֵינּוּן יְחֻדָּא דְּלָהוֹן בְּקִדּוּשָׁה וּבְבִרְכָה, בְּאֲתֵר דְּקִדּוּשָׁה שְׂרָיָא עֲלֵיהוּ מְסַאבָּא, וּבְאֲתֵר דְּבִרְכָה שְׂרָיָא עֲלֵיהוּ לְטוּמָא, וּבְאֲתֵר דְּיְחֻדָּא שְׂרָיָא עֲלֵיהוּ פְּרוּדָא.

וְדָא גְרִים גְּלוּתָא לְשִׁכְיָנְתָא, דְּאֲתֵתְרַכַת מֵאֲתֵרָא וּמִקְנָהָ דְּאֵיהִי יְרוּשָׁלַם, הַדָּא הוּא דְּכַתִּיב (ישעיה נ א) 'וּבְפִשְׁעֵיכֶם שֶׁלַּחַתְּ אֶת הַשְּׂכִינָה מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְגִירוּשָׁתָא בְּכַתּוּב' 'שֶׁלַח תְּשַׁלַּח' וְהֵינּוּ חַד מִבֵּית רֵאשׁוֹן

וְחַד מִבֵּית שְׁנִי.

הנה למדנו שעל ידי קיום המצוות והעניינים הנזכרים כראוי גורמים יחוד ז"ל ואו"א, ואם אין ישראל מקיימים אותם כראוי גורמים ח"ו פירוד וריחוק בין אבא ואימא וגלות לשכינה, ועתה יפרש שכמו כן נגרמת גלות גם לז"א בעלה דמטרוניתא שאף הוא מוכרח לנווד ממקומו בעקבות השכינה לשומרה בגלות.

וְאִי תִימָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לֹא אֶתְרַךְ עִמִּיהּ - ואם תאמר שהקב"ה

דהיינו ז"א אינו מתגרש עם השכינה, **בְּגִין דָּא אָמַר קָרָא** - לפיכך אמר הכתוב (משלי כז ח) **'כַּצְפּוֹר נוֹדַדְתָּ מִן קִנְיָה'** - כשם שהשכינה הנקראת צפור נודדת מהקן שלה בעבור ישראל, **'כִּן אִישׁ נוֹדַד מִמְּקוֹמוֹ'** - כמו כן גם האיש שהוא ז"א בעלה, נודד ממקומו **בְּגִין לְנִטְרָא לָהּ בְּגִלוּתָא מְרִשׁוֹ נִכְרָאָה** - כדי לשמור אותה בגלותה מרשות נוכרי, **הָדָא הוּא דְכְּתִיב** - זהו שכתוב (ישעיה מב ח) **'אֲנִי ה' - סוּד ז"א קְדִישָׁא 'הוּא שְׁמִי וְכַבּוֹד' - המלכות שהיא בחינת 'שם' ו'כבוד' שלי 'לאחר לא אֶתְנֵן וְגו', ויש לפרש, מהו 'לאחר' דָּא אֵל אַחַר דָּא סמא"ל - 'לאחר' זה 'אל אחר' שהוא ס"מ המבקש לאחוז במלכות, ומה שכתוב בהמשך הפסוק 'ותהילתי לפסילים' אֵלִין מִמֶּנּוּ דְעַל שְׂבָעִין אֹמִינִן - אלו הממונים שעל שבעים האומות, כי לכל אומה שר שלה.**

וּבְגִינָה, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא - ובעבור השכינה השרויה בגלות, הקדוש ברוך הוא, דהיינו ז"א, **אִיהוּ** - הוא בבחינת (שיה"ש ז ו) **'מִלְכָּה אֲסוּר בְּרֵהֲטִים'** דהיינו, **אִיהוּ אֲסוּר עִמָּהוֹן בְּתַפְלִין דְרִישָׁא** - הוא אסור וקשור עם השכינה ועם ישראל על ידי קשר תפילין של ראש **דְאִינוּן פְּאָר דְרִישָׁא** - שהם הפאר שעל ראשו של ז"א הנקראת תפארת, והטעם שנקראו התפילין 'רהטים', לפי **דְתַפְלִין דְרִישָׁא אִינוּן בְּאֶתֶר דְרֵהֲטִי דְמוֹחָא** - שתפילין של ראש מקומן כנגד חללי המח, ולכך יש בהם ארבע בתים כנגד ד' חללי המוח שבהם ארבעה מוחין, **וְדָא אִיהוּ אֲסוּר בְּרֵהֲטִים** - זהו סוד שנאמר בז"א שהוא מלך אסור ברהטים, כי הוא קשור עם השכינה וישראל על ידי תפילין של ראש שמונחים כנגד חללי המח.

וְאִיהוּ חֲבוּשׁ עִמָּהוֹן בְּתַפְלִין דְיָד בְּקֶשֶׁר שֶׁל יָד - והוא גם קשור עמהם בתפילין של יד, על ידי הקשר של תפילין של יד שהוא היסוד דז"א - וזהו שכתוב (יחזקאל רחל, **וְדָא הוּא דְכְּתִיב** - וזהו שכתוב (יחזקאל כד ז) **'פְּאָרְךָ חֲבוּשׁ עֲלֶיךָ'** והיינו שהכתוב אומר זאת כביכול לשכינה, פארך דהיינו ז"א בעלה דמטרוניתא הנקרא פאר, הוא חבוש ואסור בגלות, עליך דהיינו בשבילך כדי לשמור אותך בגלותך יצא אף הוא בגלות. **וּבְגִין דְאִיהוּ חֲבוּשׁ עִמָּהוֹן בְּגִלוּתָא** - ולפי שהוא חבוש ואסור עמנו ועם השכינה בגלות, לכך **אֶתְמַר בֵּיהּ** - נאמר בו (ברכות ה:) **אֵין חֲבוּשׁ מִתִּיר עֲצָמוֹ מִבֵּית הָאֲסוּרִין** כי אין ביכולתו כביכול להתיר עצמו מהגלות, אלא ישראל על ידי מעשיהם הטובים הם יכולים להוציא את השכינה וקוב"ה מהגלות, **וּשְׂכִינְתָּא אִיהִי בֵּית הָאֲסוּרִין דִּילֵיהּ** -

והשכינה היא בית האסורים שלו, כי **בְּגִין רְחִימוֹ דִּילָהּ אִיהוּ אֲסוּר בָּהּ** - בגלל אהבתו אליה הוא אסור וקשור בה, **וְרָזָא דְמִלְכָּה** - וסוד הדבר נמצא בפסוק (שיה"ש א

(ג) **'צָרוּר הַמּוֹר דּוֹדֵי לִי** היינו שהשכינה אומרת על ז"א בעלה שהוא כצרוּר של בשמים הצרוּר עם האדם לבשמו, כן דודה קשור עימה לבשמה ולהמתיק דיניה, וזה **'בֵּין שְׂדֵי יִלְיִן'** היינו שגם בזמן הגלות שנמשלה ללילה הוא שרוי עימה.

וּבְגִין דָּא - ומפני שאין ז"א נפרד מהשכינה ותמיד הוא קשור עימה, **לְכֹן מֵאֵן דְּבָעֵי לְאַשְׁגָּא לְמִלְכָּא** - מי שרוצה להשיג את המלך הוא ז"א, **לִית לֵיהּ רִשׁוֹ לְאַשְׁגָּא לֵיהּ אֶלָּא בְּשְׂכִינְתָּא** - אין לו רשות להשיגו אלא על ידי השכינה, **הָדָא הוּא דְכְּתִיב** - זהו שכתוב (ירמיה ט כב) **'אֵל יִתְהַלֵּל וְכוּ'** ומסיים הכתוב **'כִּי אִם בְּזֹאת' וְגו'** זאת היא המלכות ורק בה ראוי להתהלל, דהיינו רק כשזוכה על ידי עבודתו לחבר וליוחד את המלכות הנקראת 'זאת' עם ז"א בעלה, בעניין זה לבד יש להתהלל, ולכך גם **אֶהְרֹן פֶּד עָאֵל לְקֹדֶשׁ קֹדְשֵׁין בְּיוֹמָא דְכַפּוּרֵי** - אהרן הכהן כאשר נכנס לקדש הקדשים ביום הכיפורים, **בָּהּ** - דהיינו בשכינה הקדושה, בה ועל ידה **הָוָה עָאֵל** - היה נכנס לשם, לאחר שתִּיקְנָה, **דְּכְתִיב** - כמו שכתוב (ויקרא טז ב-ג) **'וְאֵל יָבֹא בְּכָל עֵת אֶל הַקֹּדֶשׁ' אֵלָּא 'בְּזֹאת יָבֹא אֶהְרֹן אֶל הַקֹּדֶשׁ'** היינו רק במלכות הנקראת 'זאת', והיא בחינת 'עת', **דְּאִיהִי** - שהיא זו שנאמר עליה (תהלים קיט ככו) **'עֵת לַעֲשׂוֹת לָהּ'** היינו שצריכים לעשות ולתקן את השכינה הנקראת 'עת' בעבור שתהיה ראויה ליחוד עם ז"א הנקרא הוי"ה, ועל כן נאמר לאהרן שלא יבוא בכל עת, אלא רק אחר שתִּיקְנָה המלכות והכינה כראוי ואז בכוחה נכנס לקדש הקדשים.

וְאִיהוּ חֲבוּשׁ עִמָּהוֹן בְּתַפְלִין דְיָד בְּקֶשֶׁר שֶׁל יָד, וְדָא הוּא דְכְּתִיב (יחזקאל כד ז) **'פְּאָרְךָ חֲבוּשׁ עֲלֶיךָ, וּבְגִין דְאִיהוּ חֲבוּשׁ עִמָּהוֹן בְּגִלוּתָא, אֶתְמַר בֵּיהּ אֵין חֲבוּשׁ מִתִּיר עֲצָמוֹ מִבֵּית הָאֲסוּרִין, וּשְׂכִינְתָּא אִיהִי בֵּית הָאֲסוּרִין דִּילֵיהּ, בְּגִין רְחִימוֹ דִּילָהּ אִיהוּ אֲסוּר בָּהּ, וְרָזָא דְמִלְכָּה 'צָרוּר הַמּוֹר דּוֹדֵי לִי בֵּין שְׂדֵי יִלְיִן'** (שיה"ש א יג).

וּבְגִין דָּא מֵאֵן דְּבָעֵי לְאַשְׁגָּא לְמִלְכָּא, לִית לֵיהּ רִשׁוֹ לְאַשְׁגָּא לֵיהּ אֶלָּא בְּשְׂכִינְתָּא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב (ירמיה ט כב) **'אֵל יִתְהַלֵּל וְכוּ' כִּי אִם בְּזֹאת' וְגו', וְאֶהְרֹן פֶּד עָאֵל לְקֹדֶשׁ קֹדְשֵׁין בְּיוֹמָא דְכַפּוּרֵי, בָּהּ הָוָה עָאֵל, דְּכְתִיב** (ויקרא טז ג) **'בְּזֹאת יָבֹא אֶהְרֹן אֶל הַקֹּדֶשׁ, דְאִיהִי 'עֵת לַעֲשׂוֹת לָהּ'** (תהלים קיט ככו). **וּמִשְׁפָּחָה בְּנִינָה אֶתְקִיִּים בְּעִלְמָא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב** (דברים לג א) **'וְזֹאת הַבְּרָכָה אֲשֶׁר' וְגו', וְכֵה עֶבֶד עֲשֶׂר מִכְתָּשֵׁין לְפָרְעָה** - ובכוחה עשה והביא בציווי ה' עשר מכות על פרעה, **הָדָא הוּא דְכְּתִיב** - זהו שכתוב (שמות ט טז) **'וְאוֹלָם בְּעֶבְרֵי זֹאת הֶעֱמַדְתִּיךָ'** כדי שתכיר ותדע את המלכות הנקראת זאת שהיא המלכה אותך.

וְיַעֲקֹב בְּגִין דְהָוָה יָדַע דְכָל רְעוּתָא דְמִלְכָּא בָּהּ - ויעקב בשביל שהיה יודע שכל רצונו של המלך הוא בה, **מִנִּי לְבָנוּי עֲלָה** - ציוה את בניו עליה **דְלָא יַעֲלוּן קֳדָם מִלְכָּא אֵלָּא בָּהּ** - שלא יכנסו בתפילתם לפני המלך הקב"ה אלא בה, דהיינו על ידי דבקות בשכינה, **וְכָל שְׂאֵלְתִין דְלָהוֹן בְּצִלוֹתִין וּבְעוֹתִין לְמִלְכָּא דִיהוֹן בָּהּ** - וכל השאלות שלהם בתפילות ובבקשות למלך ב"ה שיהיו על ידה, **הָדָא הוּא דְכְּתִיב** - זהו שכתוב (בראשית מט כח) **'וְזֹאת אֲשֶׁר דָּבַר לָהֶם אֲבִיהֶם' וְגו',**

שדברי יעקב לבניו היו בענין השכינה הנקראת זאת, שיהיו כל תפילותיהם ובקשותיהם על ידי השכינה.

נפשי צמאה לדעת כל רז סודך

זוהר הקדוש המבואר < עם פירוש "הכתר והכבוד" ביאור בשפה ברורה הפותח את לב הלומה, עם מקורות וביאורים על פי גדולי המפרשים

